

Чудовиште – Тања Малетић

Све је било нејасно и замагљено пред мојим очима, можда ме већ и памћење издаје. Додуше с правом, јер ме је цело тело болело и већ пар дана ме морила вучја глад. Магла је била тако хладна, са сваким удисањем ми се увлачила у тело. Непрегледне шуме и простране пољане смењивали су се без реда. Само понекад бих у даљини могао да видим стазе и куће са њиховим застрашујућим прозорима што су гледали у мом правцу као очи пуне ватре и беса. Бежао сам са тих места колико ме ноге носе, па ипак, осећао сам да ме је нешто злослутно оданде увек пратило и посезало за мном као гране чемпреса за ветром. Чинило ми се да је са мојом глађу растао и страх од тих области насељених људима, не знам зашто. Можда сам све време ја човек, а они нису? Или само чврсто верујем у то...?

Нешто ме прати. Не знам шта је ни како се зове, само знам да није од моје врсте. Не знам ни ово оглашавање, али ми се чини да понешто разумем... као да сам и ја овај језик давно говорио, или можда нисам, а може бити да ме је мајка неке речи научила дојећи ме. Мајко драга, помози ми! Подој ме, кажи ми шта је то што ми траг прати и злослути својим гласом!

Чудила ме та пустош у шумама. Само висока стабла обавијена маглом, нигде плода ни живога створа. За чиме год посегнем, све преда мном измиче и нестаје, као пред намученим Танталом. Тек повремено згазим у мокро блато, од чега још више промрзнем. Цело тело ми се грчило и болело ме. Морао сам да се склупчам на тре-

нутак да би болови престали, а онда ми је на памет пала чудна замисао. Шта ако легнем на земљу и почнем да пузим? Магла је лебдела изнад мене, био сам на сигурном.

Опет, опет они гласови! Шта је то уопште? За што не могу да препознам које је створење? Бојим га се. Шта ако је јаче од мене? То је неко чудовиште. Како се досељило овамо? Шта тражи? Шта год да тражи, неће тражити још дуго. Осећам испод чела да ће сунце ускоро... не, па то не може бити он. То чудовиште овде, у шуми?

Лутајући тако и њушећи пред собом осетио сам како ми се тело греје. Нешто је шуснуло у грмљу. Мрдам ушима. Тишина. Чујем земљу како испарава врелином свога срца, дубоко испод мене. Она пази на мене. Воли ме. Жели да ме сачува. Али зашто? Шта јој ја значим? И онако сам само једно међу многим несрећним створењима која ће пре или касније умрети у нечијим канцама. Чекај, зар нисам ја предатор? Кога да се бојим? Био човек или звер, осећам своје зубе под језиком. То је ваљда довољан знак да сам спашен.

Зар опет? Чујем како шушка, ту, у близини. Можда би само требало да престанем да обраћам пажњу на све то. Какво год чудовиште било у питању, мало је вероватно да ће ми наудити. Или ипак хоће? Језа ме прожима! Не, не смем да му покажем да се бојим, лакше ће се осмелити да ме нападне, а ја не знам шта је оно уопште. Овако слаб не могу да се браним, али... колико је вероватно да може да ме убије?

Жеђ. Несносна жеђ. Шчепала ме за гушу и не пушта. Кашљем што тише могу и мрдам подигнутим ушима. Снаго моја, где си нестала? Колико год моји зуби

оштри били, ја спрам ових сила не могу ништа да учиним. Жеђ и Глад, држе се за руке као две рођене сестре и јашу на мојим леђима, још ми вичу „Хајде, трчи, брже, брже, брже...“ Надам се да ће их моје кости нажуљати и да ће им ускоро постати неудобно. Непрекидни шум ми прожима цело тело, говори ми нешто... *Настави напред, иди даље, близу је, ту је.* Све одјекује у мени, познат ми је тај глас, тај шум, тај, жамор и клокот. То не може бити ништа друго, то је река!

Осмотрих изнова око себе, међутим, ничега није било. Мир и спокој, изгледа да сам само умислио оно проклето чудовиште. То можда и није било чудовиште, већ река која ме све време дозивала к себи. Вода. Спуштам главу. Гутљај, два, три. Хлади ме, грло, груди, утробу... дрхтим. Гутљај, два, три...

„Хватај га, наш је!“

Хладне руке шчепале су ме око врата и окренуле ме на бок. Чврсто ме држе и прибијају уз некога, док ми друге две руке канапима везују предње и задње ноге. Немам снаге да се браним. Окрећем се на леђа и покушавам зубима да покидам ужад.

„Удри га, удри чудовиште!“

Неки предмет ми грубо додирује главу. Мрак. Све је утрнуло. Кроз трнце се пробија само још осећај хладног сечива које ми раздваја ребра и разлива око њих топлоту. Чујем живот како испарава из врелине срца, дубоко у мени.

На другој обали крвари сунце.